

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-137/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Željke Zrilić Ježek, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te sudske savjetnice Marte Sraka, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Radnička cesta 21, Zagreb, OIB: 81793146560, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), Ulica Roberta Frangeša-Mihanovića 9, Zagreb, OIB: 87950783661, radi inspekcijskog nadzora, na sjednici vijeća održanoj 2. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/23-01/68, urbroj: 376-05-225-40 od 9. lipnja 2025.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika u točki 1. utvrđuje se da operator Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba ne provodi regulatornu obvezu pristupa odnosno da ne postupa u skladu s regulatornom obvezom transparentnosti jer u B2B Izvještaju 40 ne prikazuje točne informacije i uvjete potrebne za širokopojasni pristup mreži te da, slijedom navedenog, ne postupa u skladu s regulatornom obvezom nediskriminacije jer neopravdano odbija zahtjeve operatora korisnika A1 Hrvatska d.o.o. iz Zagreba za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa putem svjetlovodne mreže. Točkom 2. osporavanog rješenja nalaže se operatoru Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba da odmah započne s provođenjem regulatorne obveze pristupa tako da podaci koji se prikazuju u B2B Izvještaju 40 daju točne informacije i uvjete potrebne za širokopojasni pristup mreži, a zahtjeve operatora korisnika A1 Hrvatska d.o.o. iz Zagreba za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa putem svjetlovodne mreže za nove krajnje korisnike realizira u skladu s odredbama važeće Standardne ponude.
2. Tužitelj podnesenom tužbom u cijelosti osporava predmetno rješenje tuženika zbog povrede postupovnih pravila, nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi kako je pogrešno utvrđenje iz točke 1. izreke rješenja da netočnost informacija i uvjeta u Izvještaju 40 u B2B servisu predstavlja

neprovođenje obveze pristupa odnosno transparentnosti jer niti jedan dokument koji određuje sadržaj i opseg ovih regulatornih obveza ne obvezuje tužitelja na održavanje apsolutne i beziznimne točnosti podataka u B2B servisu. Tužitelj se poziva na poglavlje 7. Analize tržišta veleprodajnog središnjeg pristupa koji se pruža na fiksnoj lokaciji za proizvode za masovno tržište (dalje: Analiza tržišta) kojom je određena i opisana obveza pristupa, a koja u osnovi obvezuje tužitelja da trećoj strani pruži pristup usluzi bitstream pristupa prema kojoj tužitelj mora omogućiti pristup operativnim IT sustavima podrške sukladno međunarodnim standardima putem web aplikacije kao i korištenjem aplikativnih sučelja koja omogućavaju izravnu računalnu razmjenu podataka između informacijskih sustava – B2B pristup, uz obvezu ažuriranja podataka u što je moguće kraćem roku. U praksi ažuriranje B2B izvještaja ovisi o velikom broju dinamičnih čimbenika, uključujući fizičku infrastrukturu na terenu, dostupnost kapaciteta, imovinsko-pravne prepreke i vanjske radove. Tužitelj se poziva na Standardnu ponudu Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa koja je u primjeni od 5. srpnja 2021., od 5. studenoga 2022. te od 1. siječnja 2023. koja u poglavlju 4.3. sadrži taksativan popis razloga za odbijanje zahtjeva i/ili privremeno/trajno obustavljanje pružanja usluga, dakle sama Standardna ponuda predviđa mogućnost odbijanja zahtjeva operatora korisnika pod određenim uvjetima, neovisno o prikazu podatka u Izvještaju 40 ili bilo kojem drugom izvještaju u B2B servisu. Tužitelj naglašava da nigdje nije propisano da mora prihvatiti svaki zahtjev za bitstream pristupom samo zato što je u trenutku podnošenja zahtjeva u Izvještaju 40 bila prikazana dostupnost usluge, a nigdje nije propisano niti da se prikaz dostupnosti u Izvještaju 40 ne može naknadno promijeniti uslijed tehničkih okolnosti, infrastrukturnih ograničenja ili pogrešnih podataka u sustavu. Nadalje, tužitelj navodi kako je pogrešno utvrđenje iz točke 1. izreke rješenja da je A1 diskriminiran jer razlozi odbijanja njihovih zahtjeva nisu opravdani te naglašava da bi razlozi odbijanja zahtjeva u konkretnim slučajevima jednako doveli do odbijanja zahtjeva neovisno o tome tko je podnositelj. U nastavku navodi i slučajeve koje je inspektor po provedenom inspekcijskom nadzoru ocijenio kao neopravdano odbijanje, dok tužitelj navodi argumentaciju iz koje proizlazi da su navedena odbijanja bila utemeljena i zakonita. Nadalje, tužitelj ističe kako je utvrđenje da je operator A1 diskriminiran, jer je ključni pokazatelj učinkovitosti (KPI) za spajanje novog korisnika u maloprodaji tužitelja viši od onog za veleprodajnog korisnika A1 pogrešno i neutemeljeno iz razloga što je inspektor donio zaključak o navodnoj diskriminaciji isključivo na temelju KPI pokazatelja iz dva iznimno nepovoljna tromjesečna razdoblja bez sagledavanja šireg konteksta i bez uzimanja u obzir razlika u proceduri podnošenja zahtjeva između maloprodaje tužitelja i operatora korisnika. Tužitelj naglašava da je uslijed vanjskih čimbenika došlo do općeg pogoršanja rezultata za sve operatore korisnike, a ne isključivo za A1 te smatra da silazni trend postotka zahtjeva realiziranih u propisanom roku za A1 ima opravdane razloge, jer je vidljivo neočekivano povećanje zaprimljenih zahtjeva u četvrtom kvartalu 2024. koje ima za posljedicu kašnjenje u realizaciji, dok povećanje zaprimljenih zahtjeva u četvrtom kvartalu 2024. nije slijedilo očekivani linearni rast, već se broj zahtjeva multiplicirao te se u prvom kvartalu od 2025. zadržao na gotovo istoj razini iz prethodnog kvartala. Navode kako od strane operatora ne dobivaju planirane količine zahtjeva niti postoji mogućnost usuglašavanja tih količina kako bi se mogli planirati resursi potrebni za realizaciju, a vidljivo je da se udio zaprimljenih zahtjeva za usluge na optici od strane operatora povećava u ukupnoj količini zahtjeva. Iz podataka za A1 i sve operatere vidljivo je da su postoci

pravovremeno realiziranih zahtjeva približno isti. Također, navode kako iz dostavljenih podataka jasno proizlazi da KPI rezultati za operatora A1 u bitnom ne odstupaju od rezultata ostalih operatora korisnika u istim razdobljima, čime se otklanja zaključak o bilo kakvoj selektivnoj diskriminaciji A1. Također, ukazuju kako je vidljivo da uzrok pogoršanja nije postupanje tužitelja, već vanjski čimbenici i nelinearno povećanje broja zahtjeva te da je inspektorov zaključak o kršenju regulatorne obveze nediskriminacije pogrešan. Što se tiče tvrdnje inspektora o boljoj KPI uspješnosti maloprodaje HT-a u odnosu na A1, tužitelj posebno ističe razliku u postupku obrade zahtjeva. Naime, maloprodaja HT-a ima interni postupak po kojem je obvezna prije svakog unosa zahtjeva za novog korisnika provjeriti dostupnost usluge putem Izvještaja 32. Taj Izvještaj pruža najpreciznije podatke o dostupnosti usluge za pojedinačnu konkretnu adresu, a za maloprodaju HT-a je preduvjet za podnošenje valjanog zahtjeva. Takav postupak smanjuje broj odbijenih zahtjeva i posljedično pozitivno utječe na KPI rezultate. Operatorima korisnicima takva obveza ne postoji, a zbog želje za brzinom obrade zahtjeva u praksi ju često vjerojatno i ne koriste. Tužitelj smatra da upravo ova metodološka razlika u postupku obrade zahtjeva predstavlja ključni razlog razlike u KPI rezultatima, a ne diskriminaciju ili različit tretman. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže nakon provedene usmene rasprave uvažiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i poništiti rješenje tuženika od 9. lipnja 2025.

3. U odgovoru na tužbu tuženik ističe kako je u obrazloženju osporenog rješenja pravilno utvrđeno da netočnost podataka u Izvještaju 40 B2B servisa predstavlja neprovođenje obveze pristupa i obveze transparentnosti, jer su ažurnost i pouzdanost tih podataka bitan element unutar Izvještaja 40 u B2B servisu. Obveza ažuriranja podataka u što je moguće kraćem roku prvenstveno podrazumijeva da je tužitelj obvezan, s obzirom na kontinuiranu izgradnju i širenje dostupnosti FTTH mreže, informacije o dostupnosti ažurirati čim prije, a ne podrazumijeva ažuriranje u smislu da adrese, za koje je iskazana dostupnost uslijed ažuriranja, vrati u stanje nedostupnosti. Također, omogućavanje netočnih podataka u sustavima kojima se podaci na raspolaganju daju operatorima korisnicima predstavlja direktno kršenje obveze transparentnosti. Činjenica da Standardna ponuda predviđa razloge za odbijanje zahtjeva operatora korisnika ne isključuje odgovornost tužitelja za održavanjem točnih podataka u B2B Izvještaju 40. Tuženik navodi da kontinuirane ili značajne netočnosti, osobito ako imaju učinak na mogućnost operatora korisnika da sklapaju ugovore te pružaju usluge krajnjim korisnicima izravno dovode do povrede obveze transparentnosti, budući da transparentnost prema definiciji pretpostavlja dostupnost točnih i ažurnih informacija. Nadalje, tužitelj smatra da iz Standardne ponude ne proizlazi obveza tužitelja da za svaki pojedini zahtjev šalje tehničara. Upravo suprotno tužiteljevim navodima, tuženik ističe da je takva obveza propisana Odlukom HAKOMa klasa: UP/I-344-01/13-05/34, urbroj: 376-11/14-8 od 20. veljače 2014. i pod točkom 1.13. Naime, u obrazloženju toč. 1.13. Odluke navodi se da je predmetna izmjena rezultat prijedloga tužitelja te je temeljem tog prijedloga tuženik omogućio predmetnu izmjenu odnosno dulji rok za provjeru tehničke mogućnosti za novog krajnjeg korisnika s obzirom na posebne situacije kod kojih postoji potreba izlaska na teren. Naglašava i kako je sam tužitelj tuženiku u Odluci HAKOM-a od 27. prosinca 2024. u postupku uvođenja modela istovjetnih ulaznih proizvoda, opisao proceduru izlaska na teren. Nadalje, tuženik se poziva na podtočku 53.

točke 4.1. Standardne ponude tužitelja a iz kojih odredbi slijedi da se za adrese na kojima vrijedi uvjet na koji se tužitelj referira to mora biti i zasebno naznačeno i da za iste adrese ne mogu istovremeno biti iskazana dva statusa "dostupne" i "nema kapaciteta". Tuženik navodi da se ovdje radi o situaciji kada je za određenu adresu iskazana dostupnost FTTH NBSA usluge, tada se ovaj razlog ne može primijeniti jer u takvoj situaciji bi se krajnji korisnik, koji se nalazi na adresi za koju je iskazana dostupnost usluge, trebao nalaziti u području pokrivanja distribucijskog čvora i svjetlovodnog razdjelnika (splittera), koji je povezan na OLT port. Također, sukladno odredbama Pravilnika o svjetlovodnim distribucijskim mrežama (/Narodne novine broj: 63/24.) trebao bi biti izgrađen i privod do krajnjeg korisnika. U protivnom takva adresa se ne bi trebala nalaziti u statusu "dostupne". Nadalje, tuženik smatra navode tužitelja da nedostatak kapaciteta ili neizgrađenost mreže trebaju dovesti do kašnjenja u realizaciji, a ne odbijanja zahtjeva, ali da u iznimnim slučajevima odbijanje tužitelja nije protupravno, smatra neutemeljenim, jer iznimne slučajeve treba dokazivati. Nadalje, tuženik ističe da se u slučaju neispravno ispunjenog ili nepotpunog zahtjeva kao razlog odbijanja navodi "neispravno popunjen zahtjev", odnosno "nepotpun zahtjev". Tužitelj u potpunosti ignorira obvezu iz poglavlja 4.1. i 4.2. Standardne ponude, prilagođavajući tumačenje odredbi onako kako to njemu u danom trenutku odgovara. Tuženik ističe kako tužitelj potpuno krivo tumači Standardnu ponudu. Naime, ukoliko tužitelj nije prethodno razriješio mogućnost izgradnje svjetlovodne niti do prostora krajnjeg korisnika, ne može takvu adresu stavljati u status dostupnosti. Mogućnost odbijanja zahtjeva na koje se tužitelj referira, odnosi se na situaciju kada krajnji korisnik u svom prostoru odbija postavljanje svjetlovodne instalacije. Vezano uz navode tužitelja da ne može predvidjeti da će na mjestu kuće biti izgrađena višestambena zgrada, tuženik ističe da predmetna situacija nije predviđena u Standardnoj ponudi kao razlog odbijanja zahtjeva, nego isključivo kao zahtjev s duljim rokom realizacije. Napominje da sukladno članku 5. stavku 1. Pravilnika prilikom planiranja izgradnje mreže operator bi trebao sagledati područje ne samo po postojećem stanju, nego i sukladno razvoju urbanističkog plana na tom području i sukladno tome planirati veći broj niti. Slijedom svega navedenog, tuženik ističe da su opisani razlozi odbijanja zahtjeva potpuno neopravdani jer iz Standardne ponude vrlo jasno proizlaze razlozi za odbijanje zahtjeva operatora korisnika te je inspektor elektroničkih komunikacija detaljno provedenim nadzorom u 48 nasumično odabranih uzoraka obrazložio te utvrdio neopravdano odbijanje 30 zahtjeva, što predstavlja iznimno velik udio odbijenih zahtjeva od 62,5%. Nadalje, tuženik osporava navode tužitelja da je zaključak o diskriminaciji donesen pogrešno te ističe da podaci jasno potvrđuju postojanje diskriminacije na štetu A1. Navod tužitelja da je odluka donesena temeljem samo dva nepovoljna tromjesečja nije osnovan jer se radi o kontinuiranim pokazateljima u različitim vremenskim razdobljima. Suprotno tvrdnjama tužitelja, širi kontekst upravo potvrđuje diskriminaciju, budući da se ista pojavljuje u više uzastopnih razdoblja i da njezine posljedice izravno pogađaju korisnike A1, dok maloprodajni korisnici tužitelja ostvaruju znatno povoljnije uvjete i bržu realizaciju usluge. Na temelju iznesenog, tuženik ističe da je osporavano rješenje zakonito te stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti.

4. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 36/24. – dalje u tekstu: ZUS) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju na očitovanje. U dostavljenom očitovanju tužitelj u bitnom ponavlja navode tužbe.
5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.
6. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, sukladno članku 47. stavku 1. ZUS-a, ovaj Sud nalazi da tuženik pobijanim rješenjem nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.
7. Iz priloženog spisa predmeta proizlazi da je tuženik proveo inspekcijski nadzor nad operatorom Hrvatski Telekom d.d. radi provjere poštivanja obveze transparentnosti i nediskriminacije, a koje obveze su tužitelju određene kao operatoru za značajnom tržišnom snagom na tržištu veleprodajnog središnjeg pristupa koji se pruža na fiksnoj lokaciji za proizvode za masovno tržište sa svrhom djelotvornog tržišnog natjecanja odnosno omogućavanja jednakih uvjeta svim operatorima koji djeluju na tržištu elektroničkih komunikacija. U tijeku inspekcijskog nadzora provedena je analiza veleprodajnih KPI-ova u kojima je za više uzastopnih tromjesečja utvrđen velik broj odbijenih zahtjeva na veleprodajnih uslugama putem svjetlovodne mreže te su utvrđene nepravilnosti u postupanju operatora Hrvatskog Telekoma d.d. (dalje: HT) kod realizacija zahtjeva za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa putem svjetlovodne mreže. U sklopu regulatorne obveze, posebno obveze transparentnosti utvrđeni su svi uvjeti vezani za pristup, a sadržani su u Standardnoj ponudi Hrvatskog Telekoma d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa (dalje: Standardna ponuda).
8. U tijeku nadzora, praćenjem vrijednosti glavnih pokazatelja učinkovitosti koji se tiču zahtjeva za veleprodajnim uslugama putem svjetlovodne mreže (NBSA FTTH – veleprodajni širokopojasni pristup s konceptom svjetlovodne niti do stana) koje su operatori korisnici počeli koristiti krajem 2021. i početkom 2022. godine, tuženik je primijetio da operator HT odbija relativno velik broj zaprimljenih zahtjeva tj. da dio zahtjeva odbija navodeći razloge kako nema tehničke mogućnosti za optiku i kako nema tehničke mogućnosti po svjetlovodnoj pristupnoj mreži, a koji razlozi se ne smiju pojavljivati u slučaju kada operator HT kroz B2B Izvještaj 40 iskaže dostupnost svoje veleprodajne usluge na nekoj adresi odnosno kada operator korisnik podnese veleprodajnih zahtjev za takvu adresu. Također, utvrđeno je da je omjer tako odbijenih zahtjeva u odnosu na broj zaprimljenih zahtjeva značajno manji za maloprodaju operatora HT, nego za operatore korisnike što ukazuje na to da se radi o diskriminaciji. Nadalje, u tijeku postupka obavljen je očevid radi dodatne provjere statusa zahtjeva za realizaciju NBSA FTTH usluge na adresama krajnjih korisnika te je nastavno na činjenice utvrđene tijekom obavljanja očevida i potrebe za očitovanjem o statusima odbijenih zahtjeva izvršen inspekcijski pregled i u sjedištu operatora HT. Također, obavljenim pregledom nije utvrđeno da postoje različiti podaci u sustavu za veleprodaju i maloprodaju, odnosno da bi maloprodaja operatora HT imala povlaštenu status tako da bi odbijeni zahtjevi automatski bili realizirani putem maloprodaje, međutim, za pojedine nove krajnje korisnike za koje su zahtjevi za NBSA FTTH uslugom operatora korisnika A1 odbijeni, realizirani su putem maloprodaje operatora HT. Utvrđeno je također da

je dio zahtjeva opravdano odbijen što je navedeno u zapisniku o obavljenom inspekcijskom pregledu.

9. Na temelju reprezentativnog uzorka u inspekcijskom postupku obuhvaćeno je 17,5% od ukupnog broja spornih zahtjeva za realizaciju usluge, a u kojem postupku je utvrđeno da operator HT neopravdano odbija zahtjeve operatora korisnika A1 za veleprodajnim uslugama putem svjetlovodne mreže za nove krajnje korisnike na adresama za koje je u B2B Izvještaju 40 iskazao dostupnost svoje veleprodajne usluge.
10. Poglavljem 4. Standardne ponude Hrvatskog Telekoma d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa propisani su potrebni uvjeti za postupak sklapanja ugovora o korištenju usluge veleprodajnog širokopojasnog pristupa. Opisano postupanje utvrđeno u inspekcijskom nadzoru protivno je člancima 4.1. do 4.3. Standardne ponude što predstavlja kršenje obveze pristupa kojom je određeno da omogućava pristup informacijama o statusu dostupnosti usluge do krajnjih korisnika uz obvezu ažuriranja podataka u što je moguće kraćem roku, slijedom čega je utvrđeno da je tužitelj kršio obvezu transparentnosti. Zaključno, utvrđeno je da tužitelj odbija zahtjeve navodeći pogrešne razloge za odbijanje zahtjeva, razloge koji nisu propisani Standardnom ponudom, odnosno koji su uvjet samo za dulje rokove realizacije, te u pojedinim slučajevima samo navodi kako ne postoje tehničke mogućnosti zatim neopravdano odbije iste zahtjeve i po nekoliko puta.
11. Člankom 103. stavkom 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 76/22. i 14/24. – dalje u tekstu: Zakon) propisano je da agencija može u skladu s odredbama članka 101. ovog Zakona odrediti operatorima obvezu nediskriminacije u vezi s međupovezivanjem i/ili pristupom. Stavkom 2. ovog članka Zakona propisano je da operator kojemu je određena obveza nediskriminacije osobito mora osigurati istovjetne uvjete u istovjetnim okolnostima za druge operatore koji pružaju istovjetne usluge te mora pružati usluge i podatke drugim operatorima uz jednake uvjete i razinu kakvoće usluge koju osigurava za svoje vlastite usluge ili za potrebe svojih povezanih društava ili partnera.
12. U tužbi tužitelj osporava navode utvrđene tijekom inspekcijskog nadzora te ističe da ne postoji niti jedan dokument koji određuje sadržaj i opseg regulatornih obveza na održavanje apsolutne i beziznimne točnosti podataka u B2B servisu. Međutim, prema ocjeni ovoga Suda, izneseni prigovor se ne može prihvatiti obzirom su ažurnost i pouzdanost podataka bitan element unutar Izvještaja 40 u B2B servisu. Naime, kako je tijekom inspekcijskog nadzora utvrđeno, netočnim podacima o dostupnosti HT-ovih veleprodajnih usluga operatori korisnici se dovode u zabludu te na osnovu tih netočnih podataka nude i ugovaraju maloprodajne usluge koje na kraju uslijed netočnih podataka ne mogu isporučiti. Ističe se da kada netočnosti prelaze okvir tehnički opravdanih odstupanja, one predstavljaju povredu regulatornih obveza pristupa i transparentnosti.
13. Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tuženo tijelo prije donošenja osporenog rješenja provelo iscrpni dokazni postupak te omogućilo tužitelju izjašnjavanje o svim bitnim okolnostima i činjenicama ovog predmetnog slučaja te su analizirani svi podaci i prikupljeni dokazi te je obzirom na utvrđeno tijekom postupka i u svezi razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja,

pravilno utvrđeno da tužitelj ne provodi regulatornu obvezu pristupa odnosno da ne postupa u skladu s regulatornom obvezom transparentnosti. Obzirom na sadržaj tužbe te odgovora tuženika na tužbu kao i podatke u spisu predmeta proizlazi da je strankama u predmetnom postupku omogućeno očitovanje o podnescima zaprimljenim tijekom upravnog postupka kao i tijekom upravnog spora. Tužitelj svojim tužbenim navodima ne dovodi u pitanje pravilnost činjeničnog stanja u postupku odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari, već u biti iznosi svoje tumačenje primjene Standardne ponude. Stoga je Sud predmetni spor riješio bez održavanja rasprave ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna činjenična pitanja odnosno ona koja su odlučna za donošenje pravilnog rješenja te da razlozi zbog kojih se osporeno rješenje pobija ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja. Naime, u konkretnom slučaju utvrđeno je da razlozi odbijanja zahtjeva koje navodi tužitelj su potpuno neopravdani jer Standardna ponuda jasno propisuje razloge za odbijanje zahtjeva operatora korisnika te je tijekom inspekcijskog nadzora nad 48 nasumično odabranih uzoraka obrazloženo i utvrđeno neopravdano odbijanje 30 zahtjeva što predstavlja velik udio odbijenih zahtjeva. Činjenično stanje u sklopu nadzora utvrđeno je obavljenim fizičkim pregledom pojedinih lokacija krajnjih korisnika te neposrednim inspekcijskim pregledom kod operatora HT, o čemu priležu svi dokazi u spisu. Prema ocjeni ovoga Suda, u takovoj situaciji nije bilo potrebe za održavanjem rasprave. Pored navedenog, tužitelj ničim nije učinio vjerojatnim da bi provođenje usmene rasprave doprinijelo drugačijem rješavanju spora.

14. Sukladno svemu navedenom, osporeno rješenje ocjenjuje se zakonitim te je stoga na temelju odredbe članka 116. stavka 1. ZUS-a trebalo riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 2. travnja 2026.

Predsjednik vijeća
Željka Zrilić Ježek, univ.spec.